

Nagy Gábor (1975-2011) tanító emlékére

Jankovich Ferenc: Tanítónk

*Mi már téled sokat kaptunk,
de tőlünk te keveset,
az arcodból, a hangodból
sugárzik a szeretet.*

A költő sorai most megrázóak a Fekete István Általános Iskola tanulóinak, tanárainak, dolgozóinak és szülői közösségének lelkében. Az utolsó sor Nagy Gábor tanítóra gondolva sajnós múlt időben érvényes.

Idén október 4-én, a napfényes délutánban vígan pattogott a fociedzésre megjelent fiúk között a labda. Edzés után Gábor hazaindult, már várta otthon felesége, akivel nemrég kötötték össze életüket. De ez az utazás a Végtelenben fejeződött be...

A búcsúzás egyben számvetésre is szólítja az élőket. Ki volt nekünk Nagy Gábor tanító úr? A tanítványaiért lelkesü-

lő, értük mindent megtevő, lelkes fiatal pedagógus. A jelesen haladókat szárnyra bocsátó, röptükben gyönyörködő; a több segítséggel haladókat lankadatlanul biztató, bennük is bizakodó szakmai-lelki hátország. A kollégáinak mindenkor vonakodás nélkül segítő, lelkesítő munkatársa. A szülőkre mindig építő, a gyermekek nevelésében őket egyenrangúnak tekintető partner.

Milyen volt Nagy Gábor, az ember? Vidám, boldog, tettvágytól hajtott, ötletekkel teli személyiség. Igazi Jó Ember.

Halálhíre napokig tartó kábulatot hozott: tanulói siratják. A végzett tanuló is ül maga elé meredve az emlékére lobogó mécsesek mellett az iskola előterében.

Az iskolai élet azonban megy tovább. De nem Gábor nélkül, mert emlékét őrizzük akkor is, ha a gyertyák fénye ellobban.

**Fekete István Általános Iskola
dolgozó, tanuló és a szülők**